

У ауторском тексту који Победа инфо ексклузивно објављује, кандидат за градоначелника Косовске Митровице Оливер Ивановић разобличава бахатост београдских власти у третману Срба у јужној покрајини, играрије око избора, али и објашњава да је “битка за Српску листу готова, а за њега и Србе тек почиње”. Писмо преносимо у целости

Жив сам, и даље – а, Србија?

Да сам бирао само битке у којима се добијао, вероватно се никада не бих бавио политиком. Да сам у тим биткама бранио само своје лично добро, вероватно бих данас прослављао, или би они прослављали тих 10:0 у моје име.

Када сам најавио кандидатуру, знао сам, довољно знања и искуства имам, да ће из разуму непознатих разлога, против мене бити комплетна Влада Србије, сви државни ресурси, сви парадржавни ресурси и коначно сви „црни ресурси“, оличени у сумњивим момцима и криминалцима који су протеклих дана по задатку преплавили Митровицу, а сигуран сам да ту нису дошли туристички или на излет.

Истовремено сам знао да ће, да се поновим, иако то не волим, Влада, државни, парадржавни и посебно ти црни ресурси, бити на страну телетабис листе, сачињене од климоглаваца, фигурица које се не врпоље пуно у рукама газда способних толико да не могу и не смеју ни сами да прославе тих фамозних 10-0, већ то неко други мора да ради, телефонски, у њихово име.

Па, зашто сам, онда ушао у ту битку? Зато што, од првог дана мог деловања, није нека тајна, при изборима се не водим привилегијама до којих нечастан човек може доћи, него обавезама које частан човек не може избећи. Тако сам и сада сматрао да је обавеза заштити грађане, комшије, пријатеље, Митровицу, па ако ћемо шире, онда и српски национални интерес – тужно је, истина, али није први пут да српски национални интерес морамо чувати од званичне Србије. Апсурд који је постао правило.

Чуо сам да се у појединим канцеларијама, у Београду, докле сежу конци од телетабис-марионета, отварао шампањац, јер је ето, Оливер пропао.

Нисам, погрешна вест. Јер, за њих су избори завршени у недељу – а мени ти избори трају читав живот. Из Митровице ће се повући и државни и парадржавни и црни ресурси – отићи ће и до главе обријани „туристи“ – остаће Оливер. И остаће Срби, који треба овде да живе, што пуно не тангира оне који у тим канцеларијама у Београду, али тангира мене.

Жив сам и даље – мрдам, дишем се и настављам борбу. Немам, истина, ту фотељу – али би она мени била средство да се борим управо за те Србе и ту би прича тек почињала, а њима је она била циљ и ту се прича завшава. Јесу ли живи они који немају више ни свој став, ни своје име, ни право на поступке, па чак ни да славе у своје име, али зато имају ту фотељу?

И, коначно, је ли жива Србија, док о Србима на Космету одлучују такви, а они из канцеларија са шампањцима их подржавају?

Нећу и немам право да клонем духом, ни на секунд – јер је моја обавеза да будим Србију, а њихов избор да је успављују. Востани Србијо, давно си заспала, у мраку лежала...

(25/10/2017)

([Победа](#))